

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-1150/25
05.02.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марије Марковић, председника већа, Зорице Радаковић и Мирјане Трмчић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Илић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО ..., чији је законски заступник „ВВ“, а пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П1.бр.85/24 од 27.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог „ББ“ ДОО ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку П1.бр.85/24 од 27.03.2025. године, у ставовима другом и трећем изреке.

2.ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Чачку П1.бр.85/24 од 27.03.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење туженог о привременом удаљењу запосленог са рада број 5/268 од 02.03.2022. године, што је тужени дужан да призна и да тужиоца врати на рад који одговара његовој стручној спреми и радној способности.

Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење туженог број 8/415 од 01.06.2022. године, којим је тужиоцу отказан Анекс број 1 Уговора о раду 3/367 од 10.01.2019. године, што је тужени дужан да призна и врати тужиоца на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 475.875,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности до исплате.

Против првостепене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, при чему у наслову жалбе није навео у којим деловима побија исту, али из жалбених

навода произилази да тужени изјављеном жалбом оспорава одлуку првостепеног суда садржану у ставовима другом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на жалбу туженог.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, применом одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23) ценећи при том и наводе из одговора на жалбу, Апелациони суд је утврдио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку у побијаном делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер супротно жалбеним наводима туженог, изрека првостепене пресуде је разумљива и непротивречи сама себи, нити разлосима пресуде, првостепена пресуда садржи разлоге о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност између онога што се у разлосима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима, тако да, супротно жалбеним наводима, првостепена пресуда у побијаном делу нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом туженог указује да је првостепена пресуда у побијаном делу донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је у радном односу код туженог на радном месту возача аутобуса по основу закљученог Уговора о раду на неодређено време од 30.04.2003. године и Анекса 1 Уговора о раду од 10.01.2019. године. Одбор синдикалане организације туженог на седници одржаној дана 22.2.2022. године, донео је Одлуку о ступању у штрајк упозорења, којом је у тачки 2. наведено да Штрајк упозорења почиње дана 28.02.2022. године у 05,00 часова и да ће прекид рада трајати до 1 сат, односно до 06,00 часова, док је тачком 3. наведено да ће се учесници штрајка састати на Аутобуској станици у друштвеној просторији послодавца и то само они који су по распореду слободни и чије је присуство на месту штрајка могуће и није у супротности са радним обавезама у наведеном термину, уз обезбеђење задужених средстава за рад. Тачком 4. Одлуке, тужилац је именован за председника синдикалане организације. Дописом од 25.02.2022. године, туженом као послодавцу је најављен штрајк упозорења. Дана 01.03.2022. године, тужени је тужиоцу доставио Упозорење о постојању отказних разлога у коме су детаљно наведене повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине које су тужиоцу стављене на терет, прописане одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и тачка 5. Закона о раду, у вези са чланом 92. став 1. тачке 1, 8. и став 2. тачка 9. Правилника о раду туженог, а које су на идентичан начин садржане и у спорном решењу којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Наведено упозорење тужиоцу је уручено 03.03.2022. године, а истог дана достављено му је и решење број 5/268 од 02.03.2022. године, о привременом удаљењу са рада. Наиме, решењем о привременом удаљењу са рада од 02.03.2022. године, тужилац је привремено удаљен са рада, јер је учинио повреду радне обавезе која је идентична са повредом која је наведена у Упозорењу. У образложењу

решења је наведено да се запослени удаљава са рада од 03.03.2022. године и да удаљење траје најдуже 3 месеца, односно до 03.06.2022. године, као и да за време привременог удаљења са рада запосленом припада накнада зараде у висини од 1/4, а ако издржава породицу у висини 1/3 основне зараде. Дана 10.03.2022. године, тужилац је доставио писано изјашњење на Упозорење које је заведено под бројем 5/298 од 10.03.2022. године, у коме је навео да је штрајк Упозорења организован и вођен у складу са Законом о штрајку, те да није учинио ни једну повреду радне обавезе и непоштовање радне дисциплине која му се ставља на терет у Упозорењу. Такође, у току првостепеног поступка несумњиво је утврђено да је против тужиоца вођен дисциплински поступак по Упозорењу о постојању отказних разлога. Записник о саслушању свих сведока достављен је адвокату Ђорђу Илићу, на адресу канцеларије, а затим је на записнику од 18.05.2022. године тужилац дао изјаву у дисциплинском поступку. Након тога, тужени је решењем број 8/415 од 01.06.2022. године, тужиоцу отказао Анекс 1 Уговора о раду број 3/367 од 10.01.2019. године, на радном месту возача аутобуса, због учињене повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине које су на идентичан начин обухваћене и у претходно донетом Упозорењу и решењу о удаљењу запосленог са рада. У образложењу решења о отказу уговора о раду, наведено је да тужилац штрајк Упозорења није организовао и водио у складу са Законом о штрајку и Општим актима послодавца, као и да је штрајк Упозорења организовао нелегитиман орган, Одбор синдикалне организације, који је изабран супротно одредби члана 15. став 2. Статута синдикалне организације туженог; да је штрајк упозорења незаконито спроведен, јер Одбор синдикалне организације није прибавио мишљење председника непосредно вишег органа Синдикалног синдиката; да штрајкачки одбор о ступању у штрајк Упозорења није доставио изјаву о начину обезбеђења минимума процеса рада, сходно члану 11. Закона о штрајку; да штрајкачки одбор није поштовао Одлуку о ступању у штрајк Упозорења од 22.02.2022. године и то тачку 3. у којој је наведено да учесници штрајка могу бити само они запослени који су по распореду слободни и чије је присуство на месту штрајка могуће и није у супротности са радним обавезама у наведеном термину, уз обезбеђење средстава за рад; да је штрајк Упозорења фактички настављен и након истека времена одређеног за штрајк Упозорења, односно да је увидом у преглед неодржаних полазака дана 08.02.2022. године сменског диспечера и сменског потправника, утврђено да није одрађено више полазака после 06,00 часова, односно по истеку времена које је било одређено за штрајк Упозорења. На наведени начин, тужиоцу је стављено на терет да је занемарио своје радне обавезе и радну дисциплину и таквим својим несавесним и немарним понашањем учинио повреду радне обавезе, због које не може да настави рад код послодавца. Побујано решење достављено је тужиоцу, препорученом пошљицом дана 03.06.2022. године а уручено 7.6.2022. године. Тужилац је одјављен са обавезног социјалног осигурања са 3.6.2022. године. Поводом донетог решења о привременом удаљењу са рада, тужилац је покренуо поступак у предмету П1-95/22, а потом и поступак за поништај решења о отказу уговора о раду, у предмету П1-141/22, који је спојен предмету П1-95/22, ради заједничког расправљања и доношења заједничке пресуде.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, па је правилном применом материјалног права, на које се позвао у образложењу побујане пресуде, одлучио као у ставу другом изреке првостепене пресуде, дајући за своју одлуку јасне и основане разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Жалбени наводи туженог, којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, као и правилна примена материјалног права, своде се на тврђење да је погрешан закључак првостепеног суда да је приликом доношења решења којим је тужиоцу престао радни однос, повређено право на одбрану, будући да је тужени испоштовао обавезу из члана 180. Закона о раду и чланова 4. и 7. Ратификоване Конвенције МОП број 158, односно да је тужени омогућио тужиоцу да изнесе своју одбрану и да се изјасни о радњама које су му стављене на терет, а које представљају основ да се тужиоцу откаже уговор о раду, као и да у конкретном случају није постојала обавеза туженог да тужиоцу, уз упозорење достави и доказе, јер тужилац није приговорио да се без упознавања са садржином доказа не може изјаснити о основаности навода који су наведени у упозорењу. Такође, жалбом туженог се указује да је произвољан и правно неутемељен закључак првостепеног суда да тужени не обавља делатност од јавног интереса, у смислу Закона о штрајку, посебно указујући на чињеницу да је штрајкачки одбор био у обавези да обезбеди минимум процеса рада, будући да је обезбеђивање минимума процеса рада услов за законитост штрајка када је у питању делатност од јавног интереса. Другим жалбеним наводима туженог се износе чињенице које су утврђене у првостепеном поступку, позива се на праксу која је изражена кроз пресуде Уставног суда и даје сопствено виђење конкретне правне ситуације.

Апелациони суд је оценио напред изнете жалбене наводе и нашао да исти нису основани.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...95/18), прописано је да послодавац може да запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, откаже уговор о раду и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, док је одредбом став 3. тачка 8. истог закона прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 180. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду, у случају из члана 179. став 2. и 3. овог Закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања Упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У Упозорењу из става 1. овог члана, послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на Упозорење. Чланом 185. став 1. Закона о раду, прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писаном одговору и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку. Ставом 5. истог члана, прописано је да запосленом престаје радни однос од дана достављања решења, осим ако овим Законом или решењем није одређен други рок.

Одредбом члана 92. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог од 3.12.2018. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. Одредбом члана 18. Правилника о организацији и систематизацији радних места број 1/636 од 1.11.2021. године, прописано је, поред осталог, да је запослени дужан да се придржава законских прописа, као и општих аката донетих код послодавца.

Чланом 7. став 1. Закона о штрајку („Службени лист СРЈ“, број 29/96 и „Службени гласник РС“, број 101/2005 – др. Закон и 103/2012 – одлука УС), прописано је да су штрајкачки одбор и запослени који учествују у штрајку дужни да штрајк организују и воде на начин којим се не угрожава безбедност лица и имовине и здравље људи, онемогућава доношење непосредне материјалне штете и онемогућава наставак рада до окончања штрајка. Чланом 9. истог закона, прописано је да у делатности од јавног интереса или делатности чији би прекид рада због природе посла могао да угрози живот људи или да нанесе штету великих размера, право на штрајк запослених може се остварити ако се испуне и посебни услови, утврђени овим Законом. Ставом 2. истог члана, прописано је да делатност од јавног интереса, у смислу овог Закона, јесте делатност коју обавља послодавац у области електропривреде, водопривреде, саобраћаја, информисања, ПТТ услуга, комуналних делатности, производње основних прехранбених производа, здравствене и ветеринарске заштите, просвете, друштвене бриге о деци и социјалне заштите. Чланом 10. истог Закона, прописано је да запослени који обављају делатност из члана 9. овог Закона, могу почети штрајк, ако се обезбеди минимум процеса рада који обезбеђује сигурност људи и имовине или је незаменљив услов живота и рада грађана или рада другог предузећа, односно правног или физичког лица које обавља привредну или другу делатност, или услугу. Ставом 2. истог члана, прописано је да минимум процеса рада, у смислу става 1. овог члана, за јавне службе и јавна предузећа утврђује оснивач, а за другог послодавца – директор, при чему се полази од природе делатности, степена угрожености живота и здравља људи и других околности, значајних за остваривање потреба грађана предузећа и других субјеката (годишња доба, туристичка сезона, школска година и др.). Чланом 11. наведеног Закона, у делатности из члана 9. овог Закона, штрајк се најављује послодавцу, оснивачу, надлежном државном органу и надлежном органу локалне самоуправе, најкасније 10 дана пре почетка штрајка достављањем одлуке о ступању у штрајк и изјаве о начину обезбеђивања минимума процеса рада, у складу са чланом 10. став 1. овог Закона. Чланом 18. став 2 истог закона, прописано је да члан штрајкачког одбора или учесник у штрајку који штрајк организује и води на начин којим се угрожава безбедност лица и имовине или здравље људи или који спречава запослене који не учествују у штрајку да раде, односно онемогућава наставак процеса рада по окончању штрајка или спречава послодавца да користи средства и располаже средствима којима послодавац обавља делатност чини повреду радне дужности за коју се може изрећи мера престанка радног односа. Одредбом члана 111. став 2. Правилника о раду туженог, прописано је да поред одлуке о ступању у штрајк, штрајкачки одбор обавезно доставља и изјаву о начину обезбеђивања минимума процеса рада.

Имајући у виду напред наведено, као и у току првостепеног поступка несумњиво утврђене чињенице да је одбор синдикалне организације туженог на седници одржаној дана 22.02.2022. године, донео одлуку о ступању у штрајк упозорења, да је тачком 2. одлуке, наведено да штрајк упозорења почиње дана 28.02.2022. године, у 05,00 часова и да ће прекид рада трајати до 1 сат, односно до 06,00 часова, а посебно када се има у виду да је тачком 3. исте одлуке наведено да ће се учесници штрајка састати на аутобуској станици у друштвеној просторији послодавца и то само они који су по распореду слободни и чије је присуство на месту штрајка могуће и није у супротности са радним обавезама у наведеном термину, односно термину одржавања штрајка, по оцени Апелационог суда, на страни тужиоца не постоје пропусти који би се могли приписати у његову кривицу, односно на страни

тужиоца не постоји несавесно и немарно извршавање радне обавезе, као ни повреда радне дисциплине, које су наведене као основ за доношење спорног решења којим је тужиоцу престао радни однос, а како је то правилно закључио и првостепени суд. Ово стога што, по оцени Апелационог суда, садржина тачке 3. Одлуке о ступању у штрајк упозорења од 22.02.2022. године, јасно указује на чињеницу да је у конкретном случају био обезбеђен минимум процеса рада, будући да је у истој јасно и недвосмислено наведено да ће у штрајку упозорења учествовати само они запослени који су по распореду слободни и чије је присуство на месту штрајка могуће и није у супротности са радним обавезама у термину у коме се штрајк одржава, па самим тим одсуство појединачне изјаве о начину обезбеђења минимума процеса рада, нема значај какав му придаје подносилац жалбе, будући да је управо та изјава садржана у формулацији члана 3. Одлуке о ступању у штрајк упозорења, из чега несумњиво произилази да је у конкретном случају обезбеђен минимум процеса рада. Такође, тужени у току поступка није на поуздан начин, сходно одредби члана 231. ЗПП, доказао да на страни тужиоца постоје пропусти у раду или да је управо због одржаног штрајка упозорења евентуално наступила конкретна штета, управо зато што није обезбеђен минимум процеса рада, већ се у току целог поступка, па и сада у изјављеној жалби само паушално позива на то да су се фирме „ГГ“ и „ДД“ обраћале туженом са наводима да су претрпеле штету, без икаквог ближег конкретизовања тих чињеница и достављања доказа у прилог својих тврдњи. Поред наведеног, тужени у току поступка није на поуздан начин, сходно одредби члана 231. ЗПП, доказао да су у штрајку упозорења учествовали запослени супротно изричитој забрани предвиђеној у члану 3. Одлуке о ступању у штрајк упозорења од 22.02.2022. године, као и да се евентуално кршење члана 3. напред наведене одлуке од стране других запослених, може сврстати у искључиву кривицу тужиоца, па самим тим и у његову искључиву одговорност, а које су туженом послужиле као основ за доношење спорног решења о престанку радног односа. У прилог напред наведеног говори и чињеница која је несумњиво утврђена у првостепеном поступку, да су запослени који су учествовали у штрајку били благовремено обавештени о садржини одлуке о ступању у штрајк упозорења, па је самим тим запосленима, а посебно запосленима који су учествовали у штрајку била и морала бити позната садржина члана 3. одлуке о ступању у штрајк упозорења, односно ограничење које се тиче круга запослених који могу да учествују у истом.

Са напред изнетих разлога, а како се ни другим жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у побијаном делу, то је Апелациони суд, сходно одредби члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и одлуку о трошковима парничног поступка, садржану у ставу трећем изреке првостепене пресуде, јер је иста донета правилном применом чланова 153. и 154. ЗПП, а жалба туженог не садржи конкретне разлоге за побијање исте.

Ставом 2. изреке ове пресуде, Апелациони суд је, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одбио захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка, јер ова странка није успела у поступку по жалби.

**Председник већа – судија
Марија Марковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**